

Peygamberimizin Hayatı

FİL OLAYI

Peygamberimizin doğmasına daha elli gün vardı. O günler, dünyanın en karanlık günleriydi. Dünyayı, insanların çirkin davranışları böyle karanlık bir hale getirmişti. Hele de Arap yarımadasında durum oldukça vahimdi. Güçlüler zayıfları ezerdi. Yoksullara kimse değer vermezdi. İnsanlar pazar yerindeki sebze meyveler gibi, köle pazarlarında satılırdı. Güzel davranışlar horlanır, ahlaksızlık alkışlanırdı. İnsanlar onları yaratan yüce Allah'ı unutmuş, kendi elleriyle yaptıkları putlara tapar olmuştu. Kız çocuklarının varlığı utanılacak bir şeymiş gibi, diri diri gömülüyordu.

Yeryüzünün önemli merkezlerinden biriydi. Ne de olsa dünyada Allah adına yapılan ilk mâbed ondaydı. İlk kez Hazreti Adem'in inşa ettiği, Hazreti İbrahim'in yeniden yaptığı Kâbe, Arapların hayatında hâlâ büyük bir öneme sahipti. Her yıl farklı yerlerden gelen insanlar Kâbe'yi ziyaret ederdi. Bu ziyaretler bölgenin ticarî hayatını da olumlu etkilemekte, Kureyşlilerin kazançlarını arttırmaktaydı.

Mekke'nin bu durumunu kıskanan bir vali vardı. Habeş Krallığı'nın Yemen Valisi Ebrehe, Kâbe'den daha gösterişli bir kilise yaptırdı. Böylece insanların yönünü San'a'ya ve Hristiyanlığa çevirebileceğini sanıyordu. Ama yanlış olduğunu kısa süre sonra anladı. Bu durum onu çok öfkелendirdi. Kâbe'yi yıkmaya karar verdi.

Ebrehe Kâbe'yi yerle bir etmek için, büyük bir fil ordusu hazırladı. Güçlü bir ordu kurduğunu düşünüyordu. Kendinden emindi. Mekke'nin yakınlarına gelip konakladığında, Kureyş kabilesinin Hâsimoğulları kolu reisi Abdülmuttalib yanına geldi. Ebrehe onun şehri teslim etmek için geldiğini sanıyordu. Oysa Abdülmuttalib:

"Sen ve askerlerin koyun ve develerime zarar verdiniz. Onları bana geri veriniz." dedi.

Ebrehe alaycı bir tavırla:

"Ben de seni büyük bir adam sanırdım. Biz Kâbe'yi yıkmaya geldik. Sen ondan söz etmiyor da, develerinin hesabını soruyorsun." dedi.

Abdülmuttalib:

"Ben develerin sahibiyim. Kâbe'nin de bir sahibi ve koruyucusu var. O elbette onu koruyacaktır!" diye karşılık verince Ebrehe o kadar öfkelenmişti ki:

"Kimse Kâbe'yi benim orduma karşı koruyamaz!" diye haykırdı.

Ertesi günün sabahı Mekke'nin üzerine yürüyüp Kâbe'yi yıkmak için Ebrehe'nin ordusu tüm hazırlıklarını tamamlamıştı. Güçlü filler, mızraklı askerler Ebrehe'nin hücum emriyle harekete geçmişken hiç beklenmedik bir şey oldu. Ordunun önündeki büyük fil Mahmud birden bire durdu. Ebrehe ona Kâbe'ye doğru ilerlemesini emretti. Ama fil onu dinlemeyerek yere çöktü. Diğer filler de onu taklit etti. İşte tam o sırada gökyüzünde bir kuş sürüsü belirdi. Allah tarafından gönderilen Ebâbil kuşlarının attığı taşlar ile Ebrehe ve ordusu darmadağın oldu. Kâbe'nin koruyucusu Allah, kutsal mâbedin yıkılmasına izin vermedi. Tarihte bu sıradışı olaya Fil Vakası, olayın meydana geldiği yıla da Fil Yılı denir.

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla

Rabbin Fil sahiplerine neler etti, görmedin mi? (1) Onların kötü planlarını boşa çıkarmadı mı? (2) Onların üstüne sürü sürü kuşlar gönderdi (3) O kuşlar, onların üzerlerine pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyordu. (4) Böylece Allah onları yenilip çiğnenmiş ekine çevirdi. (5) Fil Sûresi

BİR BEBEK DOĞDU

Peygamberimizin (s.a.v.) adını annesi vermiştir. Rüyasında ona "Senin bir oğlun olacak, adını Muhammed koyacaksın!" denilmiş. Dedesi minik torununu kucağına alıp Allah'ın evi Kâbe'ye götürdüğünde, bebeğin ismini soranlar, daha önce hiç duymadıkları bu adı şaşkınlıkla karşılamışlar. Abdülmuttalib'e "Niçin Muhammed adını koydun?" diye sormuşlar. "İnsanlar ve Allah onu övsün diye..." cevaplamış dedesi.

Mekke çok sıcak bir yerdi. Bebeklerin sağlıklı bir şekilde orada büyümeleri geçmişte pek de mümkün değildi. Bu yüzden de Mekkeli aileler, yeni doğan bebeklerini havası daha güzel olan köylerdeki süt annelere verirlerdi. Hiçbir anne çocuğundan ayrılmak istemez. Ama çocuğunun sağlığı ve mutluluğu için Peygamberimizin annesi ondan ayrılmaya razı oldu. Oğlunu en güzel şekilde büyütecek bir süt anne aramaya başladı. Ne var ki, para kazanıp geçimini sağlamak için süt annelik yapan köylü kadınlar, yetim bir çocuk almak istemiyordu. Çünkü onlar, bekledikleri ücreti dul bir kadının veremeyeceğini düşünüyordu. Neyse ki Halime adındaki kadın ve kocası bu görevi kabul etti. Onlar, Allah'ın kıymetli kulunu en güzel şekilde koruyup gözetecek, mutlulukla büyütecek bir yuvaya sahipti. Kucaklarına alıp, köylerine götürdüler minik Muhammed'i (s.a.v.)...

Peygamberimizin Şeyma ve Abdullah isminde süt kardeşleri vardı. Her bebek, her çocuk gibi, o da kardeşleri ile, arkadaşları ile oynuyordu. Hatta birlikte koyun bile güdüyorlardı. Bütün peygamberler gibi, o da bir süre çobanlık yapmıştı.

Süt annesi ve kardeşleri peygamberimizi çok sevmişlerdi. Zaten onun evlerine gelişi ile birlikte neşeleri, sofralarının bereketi artmıştı. Eskisinden çok daha rahat ve bolluk içinde yaşamışlardı. Beş yaşına gelip de, onu ailesinin yanına geri götürdüklerinde, bu kez de onlar ayrılığa dayanamayıp ağlamışlardı.

Peygamberimizin annesi Âmine uzun geçen ayrılık yıllarından sonra oğluna kavuştuğu için çok mutluydu. Sevincini paylaşmak için güzel oğlunu alıp, Medine'de yaşayan kardeşlerinin yanına götürmüştü ve orada çok güzel günler geçirmişlerdi. Ancak dönüş yolunda Küçük Muhammed'in (s.a.v) annesi hastalanmıştı. Ebva köyünde hastalanan Âmine Hanım, son nefesini verirken oğlunun çok özel bir çocuk olduğunu biliyordu. Onu Allah'ın en güzel şekilde büyüteceğine, yetiştireceğine ve koruyacağına inanıyordu. Öyle de oldu. Mekke'nin en güvenilir, en güçlü adamı olan dedesi Abdülmüttalib, kucağını açmış son peygamberi bekliyordu. Dedesi öldükten sonra amcası Ebû Tâlib aldı bu görevi. Allah onu destekleyecek kullarını, resulünden (a.s.) hiç esirgemedi.

Hicretten sonra annesi Âmine'nin kabrini ziyaret eden güzel Peygamberimiz (s.a.v.), gözyaşlarını tutamayıp ağlamış. Kendisine niçin ağladığı sorulunca da "Anne özlemi beni ağlattı." demiş. Ama merak etme, Ebû Tâlib'in karısı Fâtıma, Peygamberimize (s.a.v.) kendi çocuklarından bile daha iyi bakmış. Hatta Hazreti Muhammed onun için "O benim için annem gibiydi. Kendi çocukları dururken önce benim karnımı doyurur, saçlarımı tarardı." demiş.

AMCA İLE YOLCULUK

Peygamberimiz (a.s.) amcası ile yolculuk yapmayı çok sevdi.

Birlikte ilk yolculukları Şam'a oldu. Çocuk Muhammed amcası Ebû Tâlib'in Şam'a gideceğini duymuştu. Bu onun için aylarca sürecektir yeni bir ayrılık demekti. Küçük yüreği bunu kaldıracak gibi değildi. Amcasının devesinin yularını tuttu ve ağlamaya başladı. "Sen gidersen ben kiminle kalacağım!" dedi. Bu uzun ve yorucu yolculuk çocuklar için pek de uygun sayılmazdı. Ama amca yüreği dayanamadı. Yeğenine sımsıkı sarıldı ve onu yanında götüreceğini söyledi. "Sen ve ben birbirimizden ayrılmayacağız." diye söz verdi.

PEYGAMBERİMİZİN GENÇLİĞİ

Peygamberimiz gençliğinde kendisi gibi güzel ahlak sahibi arkadaşları ile birlikte bir topluluk kurmuştu. Hilfu'l Fudûl Cemiyeti (Erdemliler Birliği) adı verilen bu toplulukta ezilenleri, hakları çiğnenenleri, fakirleri, güçsüzleri korumak ve toplumdaki çirkin davranışlara dur demek için bir araya gelmişlerdi. Peygamberimiz yıllar sonra bu birlikten övgüyle söz etmiştir.

Hilfu'l Fudûl Cemiyeti (Erdemliler Birliği) Yemini:

"Allah'a yemin ederiz ki hepimiz zulme uğrayanın yanında zalime karşı, zalim gasp ettiği hakkı verinceye kadar tek yumruk gibi olacağız. Bu birlikteliğimiz denizin bir yün parçasını öğütüp yok edebileceği zamana kadar, Hira ve Sebir dağları yeryüzünde dikili durduğu müddetçe devam edip gidecektir."

Peygamberimiz gençliğinde Kâbe Hakemliği de yapmıştı. 605 yılında Kureyşliler, yangın, sel ve baskınlardan zarar gören Kâbe'yi onarmak için birlikte çalıştılar. Peygamberimiz de amcası Abbas ile birlikte Kâbe'nin onarılmasında çalıştı. Sıra Hacerülesved taşının yerine yerleştirilmesine gelince anlaşmazlık çıktı. Hiçbir kabile bu şerefli görevi başkasına bırakmak istemiyordu. Kureyş'in ileri gelenlerinden biri şu teklifte bulundu:

"Benî Şeybe kapısından Kâbe'ye ilk giren kişinin vereceği karara uyalım."

Kureyşliler bu teklifi benimseyip beklemeye başladılar. Bu sırada kapıdan Peygamberimizin girdiğini gördüler. "İşte el-Emin (güvenilir kişi), İşte Muhammed geldi!" diyerek sevinçlerini dile getirdiler.

Peygamberimiz henüz 35 yaşlarında idi. Bir örtü getirerek Hacerülesved taşını onun üzerine koydu. Bütün kabile reislerini çağırdı. Herkes örtünün bir ucundan tutarak taşı kaldırdı. Taş yeterli seviyeye gelince de taşı kendi elleriyle kaldırıp yerine koydu. Kabilelerin arasındaki anlaşmazlık bu şekilde güzelce çözüme kavuşmuştu.

Peygamberimiz ilk evliliğini Hz. Hatice (r.anha) ile yaptı. Hz. Hatice soylu ve güzel bir kadındı. Hayatını ticaret yaparak sürdürüyordu. Bir tavsiye üzerine, çevresinde güvenilir bir genç olarak tanınan Hz. Muhammed (s.a.v.) ile ortaklık anlaşması yaptı. Peygamberimizi yardımcısı Meysere ile birlikte Şam'a gidecek kervanın sorumlusu yaptı. Genç Muhammed (s.a.v.) ahlaklı olduğu kadar akıllı ve çalışkandı da. Götürdüğü malları büyük bir kazançla sattı. Yeni mallar alarak Mekke'ye döndü. Hazreti Hatice'nin yardımcısı Meysere, yolculuk boyunca onu yakından izlemiş, davranışlarından çok etkilenmişti. Onun anlattıkları Hazreti Hatice'yi de etkiledi.

Hz. Hatice Peygamber efendimize haberci gollayarak ona evlilik teklifinde bulundu. Bu sırada Peygamberimiz yirmibeş yaşlarında idi. Peygamberimiz ile Hz. Hatice'nin evliliğinden Kasım, Zeynep, Rukiyye, Ümmügülsüm, Fâtıma ve Abdullah isimlerinde altı çocuğu dünyaya geldi.

Hız. Fâtıma dışında tüm çocukları Peygamberimiz hayattayken vefat etmişlerdir. Peygamberimiz onları kendi elleriyle toprağa vermiştir.

Peygamberimiz (a.s.) torunu kucağında can verirken "Bu gzyaşı, Allah'ın insanların gönüllerine koyduğu merhamettir. Allah merhametli insanları sever." diye buyurmuştur.

İLK VAHİY

Peygamberimiz Mekke'de büyümesine rağmen putlara hiçbir zaman tapmamıştı. Tek Tanrı inancına sahip olan "Hanıfler" gibi Peygamberimiz de Allah hakkında düşünür ve sık sık Nur Dağı'ndaki Hira mağarasına giderdi. Yiyeceği tükenince şehre inerdi. Fakirlere yardımda bulunup Kâbe'yi tavaf eder ve evden yiyecek alarak tekrar mağaraya dönerdi.

610 yılında Ramazan ayının son günleriydi. Peygamberimiz yine Hira mağarasında yalnız başınaydı. Vahiy meleği Cebrail Allah'ın ona gönderdiği ilk vahiy ile "Okul" diye seslendi. Peygamberimiz heyecandan tir tir titredi.

"Ben okuma bilmem!" dedi.

Cebrail peygamberimizi kuvvetlice sıktıktan sonra yeniden "Okul" dedi. Bu durum üç kez tekrar etti.

Ardından Cebrail şu âyetleri okudu:

"Yaratan rabbinin adıyla okul! O, insanı alaktan yarattı. Oku, çünkü senin rabbin, çok cömerttir. O insana yazmayı ve bilmediğini öğretendir." (Alak Sûresi 96/1-5)

Cebrail ile ilk kez karşılaşan peygamberimiz çok korktu. Hatta kendini mağaranın dışına atıp, kaçmak istedi. Dağdan koşarak inip evine gitti, uyumak istedi. Eşi Hz. Hatice'den (r.anha) kendisini sıkıca örtmesini istedi.

Peygamberimiz kalktıktan sonra yaşadıklarını sevgili eşi Hz. Hatice'ye (r.anha) anlattı.

Hazreti Hatice, eşi Muhammed'e (s.a.v.) inandı. "Korkmal Allah'a yemin ederim ki o, hiçbir zaman seni utandırmaz. Çünkü sen akraba hakkını gözetirsin. Doğru konuşursun, güçsüz olanlara yardım edersin. Fakiri doyurur, misafiri ağırlar, ihtiyacı olanı kollayıp gözetir ve haksızlığa uğrayanlara arka çıkarsın." dedi.

Ardından da Hz. Peygamber'i amcasının oğlu olan Varaka b. Neufel'e götürdü. Hazreti Hatice'nin bilgili ve tecrübe sahibi akrabası Varaka b. Neufel Hazreti Muhammed'in (a.s.) başına gelenleri dinledikten sonra "Senin gördüğün, Allah'ın Mûsâ peygambere de gönderdiği Cebrail adlı melektir. Keşke genç, olsaydım, keşke insanların seni zorla gurdundan çıkaracağı o günlerde yanında olabilseydim." dedi. Varaka biliyordu ki, kötölükler ile yaşamaya alışmış insanlar, yeryüzüne iyiliği yaymakla görevli peygamberlere pek de iyi davranmamışlar, çoğu kez onları göç etmek zorunda bırakmışlardı. Resûlullah efendimiz (s.a.v.) yaşadıklarının Allah tarafından gerçekteştirilen şeyler olduğuna emin olunca, rahatladı. şimdiye kadar hiç puta

tapmamıştı. Tek ve üstün bir yaratıcının varlığından emindi. Ve şimdi O yüce yaratıcı, ona peygamberi olma görevini vermişti.

İyi de ona kim inanırdı ki? Eşi Hatice'ye, Cebrail'in ona vahyettiği âyetleri tekrarladı. "Kimse inanmazsa, ben inanırım!" dedi Hatice annemiz.

Peygamberimize ilk inanan kişi Hz. Hatice (r.anha) idi.

DAVET BAŞLIYOR

Peygamberimiz en yakınından başlayarak, insanlara İslâm'ın güzel çağrısını ulaştırma emri üzerine, bütün akrabalarını evinde yemeğe davet etti. Yemek sonrasında onlara İslâm'ı anlattı. Allah'ın var ve bir olduğunu, kendisinin O'nun peygamberi oluşunu, bu yüce görevini kusursuz bir şekilde yerine getirmek istediğini söyledi... En sert tepki Peygamberimizin amcalarından biri olan Ebû Leheb'den geldi. "Akrabasını böyle kötü bir şeye davet eden başka kimse görmedim!" diyerek evi terk etti. Ama Resûlullah (s.a.v.) efendimiz vazgeçecek değildi. Ertesi gün yine bir davet verdi. Yine

anlattı doğru bildiklerini. Sonra çağrısını Mekke halkına da duyurdu. Meydanın orta yerinde, yüksekçe bir kayanın üzerinde durdu. "Ey Kureyşliler!" diye seslendi. "Şu dağın arkasında düşman var ve şimdi size saldıracak dersem, bana inanır mısınız?" Herkes hep bir ağızdan, "Evet! Biz senin yalan söylediğini daha önce hiç duymadık!" dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz "Allah'a yemin ederim ki bir gün öleceksiniz ve yine bir gün dirilip bütün yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz. İyiler için cennet, kötüler için de cehennem vardır. Ben sizi kıyamet gününün zorluklarına karşı uyarmakla görevlendirildim. Allah'ın birliğine ve benim peygamber olduğuma inananlar bu günün zorluklarından kurtulacak, inanmayanlar ise büyük bir sıkıntı çekecektir. Bu çağrıda bana yardım etmeye hazır mısınız?" diye sordu.

BENİM ADIM ÖMERİ

İslâm'ın yayılmaya başladığı o ilk günlerde, Hazreti Muhammed'in peygamberliğini ilan ettiğini duyan Ömer, kararını vermişti, Muhammed'i (a.s.) öldürecekti. Onun bu niyetini duyanlar "Sen onu bırak da enişten ve kız kardeşine bak! Onlar da müslüman oldular." deyince iyice hiddetlendi. Hışımla kardeşinin evine yöneldi. Kapının önünde bir ses duydu. Kardeşi ve eşi Kur'ân-ı Kerim okuyordu. İlk önce onların canını alacaktı. Ama kız kardeşi de en az Ömer kadar cesurdu. Ne dayaktan ne de ölümden korktu. Abisi kılıcını çekmiş karşısında dururken söylediği söz "Ömer, Allah'tan kork! Sen de duy ki, biz müslüman olduk. Ne yaparsan yap, bizi dinimizden vazgeçiremezsin. Biz asla dinimizden dönmeyeceğiz." oldu.

Bu kararlılık şaşırtmıştı Ömer'i. Elleri titredi. Durup biraz bekledi. Öfkesi azalınca, kardeşi ve eşinin ne okuduklarını görmek istedi. Kur'an âyetleri onun çelik gibi kalbini delip geçmişti sanki. Bambaşka bir duygu içindeydi. Dışarı çıktı, Erkam'ın evine yöneldi. Erkam, ilk iman eden sahabilerden biriydi... Hani şu, "Zalime karşı, mazlumla birlikte hareket edeceğiz." diye and içen Erdemliler Topluluğu vardı ya, Erkam da o topluluktaki kişilerdendi işte. Gözlerden uzak bir evdi Erkam'ınki. Hazreti Muhammed (s.a.v.) ve ona iman edenler, dikkat çekmeden bir araya gelmek için orayı seçmişti. Ömer'in Hazreti Muhammed'i (s.a.v.) öldürmek istediğini duymuşlardı. İşte şimdi Erkam'ın evine doğru geliyordu. Peygamberlerini canları pahasına korumak için kılıçlarını çektiler. Allah'ın resulünün ise korkusu yoktu. Yanına girmesine izin verdi Ömer'in. Herkes tetikte beklerken, Ömer diz çöktü. Dudaklarından şu sözler döküldü: "Lâ ilâhe illallah, Muhammedün Resûlullah" yani "Allah'tan başka tanrı yoktur, Muhammed onun elçisidir." onun gibi güçlü, kuvvetli, adaletli ve cesaretli birinin İslâm'ı kabul etmesi, inananların gücüne güç katmıştı. O müslüman olduktan sonra, bir daha kimse saklamadı inancını, herkes cesurca "ben müslümanım" diyebilirdi. Hatta birlikte Kâbe'ye gidip, namaz bile kıldılar. Hazreti Ömer, müslümanlar için işte bu yüzden çok önemliydi.

Müslümanların giderek çoğalması, putlara tapan ve her türlü kötü alışkanlığı dilediği gibi yaşayanları kaygılandırıyordu. İslâm'ın getireceği yeni düzen, müşriklerin işine gelmiyordu. Onlar adalet, eşitlik ve kardeşliği istemiyordu. Bilâl-i Habeşî denilen köleye hür müslümanların "kardeşim" demesini yadırgıyorlardı. Dininden dönmediği için sahibinin işkence ettiği bu değersiz köleyi, Hazreti Ebû Bekir'in kurtarışı da ayrı bir sorundu. Ya şimdiye kadar ezdikleri, kendi menfaatleri için kullandıkları, haklarını gasp ettikleri köleler müslüman olup eşitlik iddiasında bulunursa, müşrikler ne yaparlardı? Hazreti Muhammed'in (s.a.v.) getirdiği dinle mücadele etmek zorundaydılar. Müslümanlar inançlarından vazgeçene kadar, ellerinden ne gelirse yapacaktılar.

İLK MÜSLÜMAN ŞEHİTLER

Müşriklerin en büyük düşmanı Allah'ın peygamberi idi. Gördükleri yerde kimi ona tükürüyor, kimi başına toprak atıyor, kimi de kötü sözler söylüyordu. Kızı Zeynep gözlerinden yaşlar akarak elinde bir tas su ile koşuyordu babasının yanına. Babası elini, yüzünü yıkadıktan sonra şöyle diyordu: "Kızım ağlama! Kuşkusuz Allah babanı koruyacaktır!"

Yasir ve eşi Sümeyye de müslüman olmuştu. Fakir ve güçsüzdüler. Bu yüzden onlara daha kolay işkence edebilirdi müşrikler. Ebû Cehil, insanlık dışı işkencelerle bu karı kocayı dinlerinden caydırmaya çalıştı. Ama onlar dönmediler sözlerinden. Çileden çıkan Ebû Cehil, diğer fakir ve güçsüzleri korkutmak, İslâm'a yönelmekten caydırmak için mızrağını kaldırdı. Onların canlarını alarak, diğerlerinin gözünü korkutmaktı muradı. Ama Allah, yolunda öldürülenlere "Şehit!" adını vermişti. Üstelik bir de "Onlara ölü demeyin!" diye uyarıyordu. Şehit olmak, "Allah için canını verirken, Allah'tan

ölümsüz cenneti yurt edinen ebedi bir can satın almaktır." Müşrikler müslümanlara türlü işkenceler yaparken, Peygamberimizin (a.s.) amcası Ebû Tâlib'e gidip, onu davasından vazgeçirmesi gerektiğini söylemişlerdi. Peygamberimiz (s.a.v.) ise "Güneşi sağ elime, ayı sol elime verseler bile, ölünceye kadar mücadelemden vazgeçmeyeceğim." demişti. Ebû Tâlib, yeğeninin getirdiği dine iman etmemişti, ama yeğenini çok severdi. Ona küçücükken bir söz vermişti. Her zaman yanında olacaktı. İşte o sözü hep tuttu. "Üzülmel!" dedi yeğenine. "Ben sağ oldukça onlar sana bir şey yapamaz!"

BOYKOT

Peygamberimiz (a.s.) İslâm davasından vazgeçmeyince, müşrikler kendi aralarında bir anlaşma imzalayıp, Kâbe'nin duvarına astılar. Bu anlaşmada, müslümanlarla tüm ilişkilerini kestikleri yazıyordu. Peygamberimizin akrabaları ve müslümanlar ile alış veriş yapmayı, evlenmeyi ve konuşmayı yasaklamışlardı. Açlık ve yoksulluk dayanılmaz bir hal almıştı. Bu durum tam üç yıl sürdü. Bu üç yılın sonunda Peygamberimizin (a.s.) akrabalarının da içinde bulunduğu insaf sahibi birkaç Mekkeli, Kâbe'nin duvarındaki anlaşmayı yırtarak, boykotu sonra erdirdi.

HÜZÜN YILI

Müslümanlar tam rahat bir nefes alacaklardı ki, boykotun bitiminden birkaç ay sonra Peygamberimizin (s.a.v.) amcası Ebû Tâlib ile can yoldaşı ve eşi Hz. Hatice arka arkaya vefat etti. En zor zamanlarında ona destek olan bu iki insanın gidişi onu çok üzdü. O yıl Peygamberimiz (a.s.) için hüzün senesiydi.

HABEŞİSTAN'A HİCRET

Mekke'deki müslümanlar eziyet çekmekten çok bunalmışlardı. Peygamberimiz (a.s.) onların haline çok üzülmüyordu. Birlikte daha rahat edecekleri, müşriklerin işkencelerinden kurtulacakları yeni bir yurt aramaya koyuldu. Onbeş kişilik bir grubu Habeşistan'a gönderdi. Ertesi yıl, yüz kişi daha onların peşinden gitti. Mekkeli müşrikler, müslümanların başka bir yerde bile yaşamasına tahammül edemiyordu. Pahalı hediyeleri ile birlikte Habeşistan Kralı Necaşi'ye gittiler. Müslümanları kendilerine iade etmesini istediler. Necaşi, ülkesine sığınan müslümanlara, Mekke'den neden ayrıldıklarını sordu. Ebû Tâlib'in oğlu Cafer, iyiliği emredip, kötülüğü yasaklayan bir peygambere iman ettikleri için, bu yüzden putlara tapan kabilelerinin onlara işkence ettiğini anlattı. Necaşi Allah'tan gelen âyetleri duymak istiyordu. Cafer (r.a.), Meryem sûresinden bir bölüm okudu. Adil hükümdar müşrik elçilere hediyelerini geri vererek, müslümanları kendilerine asla teslim etmeyeceğini ve ülkesinde rahat ve huzur içinde, diledikleri gibi yaşayabileceklerini söyledi.

TAİF

Müslümanların tek derdi rahat ve huzur içinde yaşamak değildi. Onlar İslâm'ın güzelliğini tüm insanlığa yaymak niyetindeydi. İşte bu yüzden Peygamberimiz (s.a.) de evlatlığı Zeyd ile birlikte, Mekke'nin yakınındaki Taif'e gitti. Ama Taifliler Habeşistan kralı gibi davranmadı onlara. Taşladılar, hakaret ettiler. Peygamberimizi ve Zeyd'i yaraladılar.

GECE YOLCULUĞU

Bir gece vakti Cebrail gelip, Mekke'den almış, Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya götürmüştü Peygamberimizi. Buradan da birlikte semaya yükselmişlerdi. Müslümanlara beş vakit namazın emredildiği bu gece, müslümanlar için çok önemliydi ve günümüzde de Miraç kandili olarak kutlanılmaktadır. Peygamberimizin bu yolculuğu gönüllerde yaşatılmaktadır.

MEDİNE'YE DAVET

İslâm'ı yaşamaya ve yaymaya çalışan Peygamberimiz (s.a.v.) ile ashabı, Mekke'de büyük sıkıntılar içindeydi. İnançlarını özgürce yaşayabilecekleri bir yurt arayışları sürmekteydi. Bir gün Medine'den gelen dört kişi, İslâm'ın davetinden etkilenerek müslüman oldu. Gelecek yıl Hac mevsiminde yine Mekke'ye geleceklerine söz verdiler. Yanlarında altı kişi daha vardı. Sayıları artmıştı. Peygamberimize (a.s.) "Allah'a hic, bir şeyi ortak koşmayacaklarına, hırsızlık yapmayacaklarına ve ahlaksız ilişkilerden uzak duracaklarına, kız çocuklarını öldürmeyeceklerine, başkalarına iftira etmeyeceklerine" dair söz verdiler. Ertesi yıl yine aynı yerde buluştular. Üstelik bu kez tam yetmiş kişiydiler. Peygamberimize (a.s.) bir de teklifleri vardı. Mekkeli müslümanları Medine'ye

çağırıyorlardı. Müslümanların Medine'ye gitme hazırlığı, bölgede İslâm'ın yayılmasından endişelenen müşrikleri harekete geçirdi. Bu işi sadece Peygamberimizi (a.s.) öldürürlerse çözebileceklerini düşünüyorlardı. Yaptıkları suikast planına her kabilenden bir kişi katılacak, böylelikle cinayet tek bir kabilenin üzerine atılamayacaktı. Elbette ki Allah bu plandan resulünü haberdar etti. Peygamberimiz dostu Hazreti Ebû Bekir ile birlikte, onlar gelmeden önce evden ayrıldılar. Yerine de, kendisindeki emanetleri sahiplerine teslim etmesi için Hazreti Ali'yi bırakmıştı. Hazreti Muhammed'in (a.s.) yatağında onu bulunca müşrikler iyice öfkeleniler. Hazreti Ali'ye kötü davranıp hapsederek, Peygamberimizin nerede olduğunu öğrenmeye çalıştılar. Boşa çabaladıklarını anlayınca da "Kim Muhammed'i (a.s.) ölü ya da diri getirirse, ona yüz deve ödül var." diye etrafa yaydılar.

ÖRÜMCEK ve GÜVERCİN

Medine'ye hicret yolunda, Peygamberimiz, Ebû Bekir (r.a.) ile birlikte bir mağarada gizleniyordu. Fedailerden biri mağaranın kapısına kadar geldi. Mağaranın girişinde bir örümcek ağ örmüş, içine de bir güvercin yuva yapmıştı. Allah'ın son peygamberi Hazreti Muhammed, bu küçük iki asker tarafından müşriklerden korundu, gizlendi. Fedai, buraya yakın zamanda birisi gelmiş olsa, güvercinin yuvası, örümceğin ağı bozulurdu diye düşünüp, oradan ayrıldı.

AY DOĞDU ÜZERİMİZE

Tam üç gün sürmüştü Peygamberimiz ve sevgili dostu Ebû Bekir'in mağaradaki bekleyişi. Sonra Üraykıt oğlu Abdullah'ın getirdiği develerin üzerinde, Medine yolculuğu başladı. Hazreti Hatice'nin akrabası Varaka'nın dediği gibi, Peygamberimiz (s.a.v.) elli üç yaşında yurdundan ayrılmak zorundaydı. Elbette ki doğup büyüdüğü, evlenip aile kurduğu bir şehirden ayrılmak zordu Hz. Peygamber için. Mekke'ye dönüp uzun uzun baktı. "Mekke, sen benim için yeryüzünün en güzel şehrisin. Eğer beni senden ayırmasalardı, ben asla senden ayrılmazdım. Bir gün sana tekrar döneceğim." diye buyurdu.

PEYGAMBERİMİZİN EV SAHİBİ

Peygamberimiz Medine'ye hicret edince, Medineliler onu misafir etmek için birbirleriyle yarışa girdiler. Herkes Allah'ın resulünün kendi evinde kalmasını istiyordu. Peygamberimiz ise kimseyi üzme istemezdi. Seçimi devesi Kusva'ya bıraktı. Deve kimin evinin önünde durursa Peygamberimiz onun evinde kalacaktı. Kusva yavaş yavaş yürüdü. Sonra Ebû Eyyûb el-Ensârî (r.anha)'nin evinin önüne çöktü. Resûlullah Efendimiz (a.s.) yedi ay kadar Eyüp Sultan Hazretleri'nin evinde konuk oldu. İstanbul'da Eyüp Sultan semti ismini Peygamberimizi evinde konuk eden bu sahabeden almaktadır. Çünkü Hazreti Eyyûb el-Ensârî yetmiş yaşından sonra İstanbul'u fethetmek için yola çıkan İslâm ordusu ile birlikte ta Arap yarımadasından İstanbul'a gelmişti. O aslında Medineli bir sahabeydi.

İLK CAMİ

İslâm'ın ilk camii, Mekke'den Medine'ye hicret sırasında, Medine yakınlarında namaz kılmak isteyen Peygamberimizin isteği ile, Kuba denilen yerde yapıldı. Kuba Mescidi'nden sonra, Medine'de de ilk iş olarak müslümanlar bir cami yaptı. Bugün Peygamberimizin (s.a.v.) kabrini de içine alan bu yerin adı Mescid-i Nebevî idi. Müslümanlar burada bir araya geliyor, sohbet ediyor, kimsesiz ve yoksulları barındırıyor ve önemli kararlar alıyorlardı. Mescidin yanına "Suffe" adı verilen bir de bölüm yapılmıştı. Suffe'de müslümanlar Kur'an öğreniyor, Hazreti Peygamber'in öğretmenliğinde, her konuda yetiştiriliyordu. Yatılı bir okul olan Suffe öğrencilerine Ashâb-ı Suffe deniliyordu. İlk caminin ilk ezanını da, Hazreti Bilâl-i Habeşî okumuştur.

MEDİNELİ ENSAR ile MEKKELİ MUHACİRLERİN KARDEŞLİĞİ

Mekkeli müslümanlar Medine'ye hicret ederken tüm değerli eşyalarını Mekke'de bırakmışlardı. Medine'ye geldiklerinde yanlarında getirdikleri hiçbir şey yoktu. Her Medineli müslüman Mekke'den gelen bir muhaciri kendisine kardeş seçmişti. Evler, araziler, eşyalar, kısacası her şey, bu kardeşler arasında pay edildi. Bu bir zorlamayla da olmamıştı üstelik. Kardeş kardeşe severek yardım eder, onunla severek paylaşırdı her şeyini. İslâm, birlikte yaşadığımız insanlarla iyi geçinmemizi, bizden güçsüz, zayıf olanlara yardım etmemizi, birbirimizi affetmemizi istiyordu. Sahabe İslâm'ı en güzel şekilde yaşıyordu.

MEDİNE BARIŞ YURDUI

Müslümanlık sadece ailesiyle, sevdikleriyle, aynı inancı paylaştıkları ile iyi geçinmek demek değildi. Meselâ Medine'de yalnızca müslümanlar yoktu. Yahudiler ve müslüman olmayan Araplar da bir hayli çoktu. Peygamberimiz bu toplulukların hepsi ile görüşüp, birlikte barış içinde yaşamak için bir anlaşma yapmıştı. Bu anlaşmaya göre, müslümanlar ile yahudiler eşit haklara sahip olacaktı. Hangi taraftan olursa olsun, kim bir haksızlığa uğrarsa, ona yardım edilecek, dışarıdan gelen saldırılara karşı Medine birlikte savunulacaktı.

KADİR GECEİ

Hicretten bir buçuk sene sonra müslümanlara farz kılınan oruç, Peygamberimizin (a.s.) en önem verdiği ibadetlerden biriydi. Ramazan boyunca kimsesizlere ve yoksullara yardım çalışmalarını daha da arttıran Hz. Muhammed (a.s.), yatsı namazından sonra teravih namazı kılardı. Onun örnek aldığımız tüm davranışları gibi, bu namaz da yaygın bir sünnet olarak bu günlere ulaşmıştır. Üstelik Kur'an da bu ayda Kadir Gecesi'nde indirilmiştir.

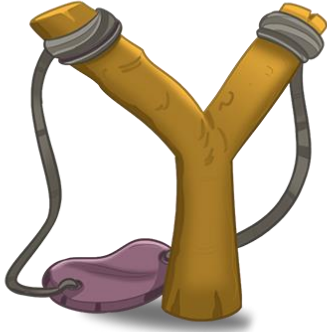

BEDİR'E DOĞRU

İslâm tarihinin ilk önemli savaşı olan Bedir'di konu. Müslümanlar Medine'de barış ve güven içinde yaşarken, Mekkeli müşrikler onlarla savaşa hazırlanıyorlardı.

Peygamberimiz (a.s.) üçyüz beş arkadaşı ile birlikte Bedir'e ilerledi. Müşriklerin ordusu onların üç katıydı. Aslında İslâm ordusuna katılmak için gelen başka müslümanlar da vardı. Ama golda müşriklere yakalanmış ve savaşta Hz. Peygamber'in (s.a.v.) yanında yer almamaları şartıyla serbest bırakılmışlardı. Resûlullah (s.a.v.) yardıma ihtiyacı olduğu halde, onları orduya almadı. Bir söz vermişlerdi ve bu sözlerinde durmaları gerekirdi. "Allah'ım işte Kureyş! Onlar kibir ve gururla geliyor, sana karşı çıkıyor, senin Peygamberini yalanlıyorlar. Allah'ım, bize yardım et! Eğer şu bir avuc, müslümanın yok olmasına razı olursan sonra sana ibadet edecek kimse kalmayacak!" diye dua etti.

BEDİR SAVAŞI

Peygamberimiz, İslâm ordusunu Bedir'de kumluk bir yerde düzene sokmuştu. Sahabeden Hazreti Hubab, buranın Allah'ın emri ile mi, yoksa Peygamberin kendi kararı ile mi seçildiğini merak ediyordu. Peygamberimiz, kendi kararı ile bu yeri seçtiğini söyleyince, buranın savaş için uygun olmadığını söyledi. Bedir kuyusunun yakınına yerleşmek savaş teknikleri açısından daha elverişliydi. Peygamberimiz her konuda, bilgiye ve deneyime büyük önem verirdi. Ashabının sözünü dinler, birlikte değerlendirir, ortak karar alınmasını isterdi. Hubab'ın bu görüşüne kıymet vermesi, savaşı müslümanların kazanmasında önemli bir etken oldu. Ebû Cehil'in de aralarında olduğu yetmiş müşrik bu savaşta öldürüldü. Müslümanların ise on dört şehidi vardı.

MÜNAFIKLAR UHUD YOLUNDA

Bedir Savaşı'ndan bir yıl sonra yapılan bir meydan savaşıydı Uhud. Bedir yenilgisini hazmedemeyen Mekkeliler, tam donanımlı üçbin askerle gelmişlerdi Uhud Dağı eteklerine. Müslümanlar ise bin kişi çıkmıştı yola. Ancak golda üç yüz kişi vazgeçerek, ordudan ayrılmıştı. Görünüşte müslüman gibi görünen bu kişiler, gerçekte inanmayan münafıklardı. Hazreti Peygamber ve müslümanları korkutarak, umutlarını yıkma amaçları.

Uhud Savaşı için mevzilenirken, Peygamberimiz en iyi elli okçuyu, sol taraftaki önemli bir noktaya yerleştirip:

"Oklarınızla bizi müşriklerin atlılarından koruyun. Onların arkamızdan dolaşıp bize saldırmasına izin vermeyin. Savaşı kazansak da kaybetsek de asla yerinizden ayrılmayın. Öldürüldüğümüzü bile görseniz yardıma gelmeyin." buyurmuştu.

Fakat okçular, savaşta üstün olduklarını düşündükleri bir an, sözlerini unutup yerlerinden ayrıldılar. İşte bu yüzden Uhud Savaşı'nda Hazreti Hamza'nın da içinde bulunduğu yetmişe yakın müslüman şehit düştü. Allah'ın resulü (sav) de yaralandı. Dudağı yarıldı, dişi kırıldı. Savaşı kaybeden müminler o kadar üzüldüler ki, Peygamberimizden (a.s.) müşriklere beddua etmesini istediler. O ise:

"Ben, beddua etmek için gönderilmedim. Ben, insanları doğru yola davet etmek üzere rahmet elçisi olarak gönderildim." dedi. Duası ise; "Allah'ım onlara doğru yolu göster, onlar gerçeği bilmiyorlar." oldu.

AYAĞINA DİKEN BİLE BATMASIN

Daha Uhud Savaşı'nın yaraları tam olarak sarılmamışken, Hazreti Muhammed'in (a.s.) Suffe okulunda yetişmiş, en iyi arkadaşlarına nasıl suikastlar düzenlenmiş, pusuya düşürülüp, haince şehit edilmişlerdi. İçlerinden Hazreti Zeyd'e şehit etmeden önce müşrikler: "Senin yerinde Muhammed'in olmasını ister miydin?" diye sormuştu. O ise "Yemin ederim ki, bırakın burada olmasını, onun ayağına bir dikenin batmasına bile dayanamam." demişti.

HENDEK SAVAŞI'NA HAZIRLIK

Uhud Savaşı'ndan iki yıl sonra, müşrikler on bin kişilik bir ordu ile yola çıktı. Bu haberi duyan Peygamberimiz (a.s.) müminleri camide topladı. İranlı Selman, ülkesinde bu gibi durumlarda, şehrin etrafına hendekler kazıldığını anlattı. Bu fikir herkesin aklına yatmıştı. Hemen işe koyuldular. Düşman atlılarını hücumdan caydıracak genişlikte, bir atın içine düştüğünde çıkamayacağı derinlikte hendeklerle Medine'nin etrafını çepeçevre kazdılar.

ve SAVAŞ!

Hendek kazmak o kadar da kolay bir iş değildi. Gece gündüz taşlara kayalara balyoz indiren müminler, onlarla birlikte hiç durmadan çalışan Peygamberimiz yanlarında olmasaydı, yorgunluklarının daha da farkında olurlardı belki de. Tabi bir de açlıklarının. Üç gündür aç oldukları halde, açlığı hissetmemek için karınlarına taş bağlıyorlardı.

Kazma işlemi bittikten sonra üçbin kişi şehrin çeşitli yerlerine yerleştirildi. Hendeği görünce müşriklerin akılları karıştı. İslâm ordusunun güçlü savunması, onların sayıca üstünlüğünü hiçe saymıştı. Yirmi yedi gün süren savaş, müşrik ordusunun yenilgiyle son bulmuş, müslümanlar büyük bir zafer kazanmıştı.

Peygamberimiz ve arkadaşları hicretten sonra tam altı sene boyunca Kâbe'yi hiç görmemişlerdi. Kâbe'yi ziyaret amacıyla yaptıkları ilk yolculukta da müşrikler Mekke'ye girmelerine izin vermemişti. Ertesi yıl gelirlerse onlara kapılarını açacaklarını söyleyip, bu konuda bir de anlaşma imzaladılar. Medine'ye geri dönen müslümanlar Kâbe'yi göremedikleri için üzgündü ama onları sevindiren bir şey vardı. O da, bu anlaşma

sayesinde, Mekkeli müşrikler, müslümanları resmen tanımış olmasındı.

PEYGAMBERİMİZDEN (s.a.v.) MEKTUP VARI

O bir sene boyunca, savaş endişesi yaşamadan, müslümanlar dünyanın çeşitli yerlerine elçiler gönderip, İslâm'ı yaymaya çalıştılar. Mesela Bizans İmparatoru'na şöyle bir mektup yollamıştı Peygamberimiz (a.s.):

"Bismillâhırrahmanırrahim. Allah'ın kulu ve Peygamberi Muhammed'den Bizans İmparatoru Heraklius'a. Hidayete uyanlara selâm olsun. Seni İslâm'a çağırıyorum. İslâm'ı kabul et ki kurtuluşa eresin. Allah da sana mukâfatını iki kat versin. Eğer kabul etmezsen halkın günahını sen çekersin. Ey Ehli Kitap! Sizinle bizim aramızda ortak olan söze geliniz. Sadece Allah'a kulluk edelim ve ona hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmayın. Eğer yüz çevirirlerse, şahit olun biz müslümanız, deyiniz."

MEKKE'NİN FETHİ

Müslümanlar onlara çok zor geldiği halde anlaşma kurallarına uymuştu. Ama müşrikler, üzerinden iki yıl geçtiği halde, şartları yerine getirmiyorlardı. Peygamberimiz on bin kişilik bir ordu topladı. Mekke'ye doğru yola çıktı. Savaş olmadan Mekke fethedildi. Kâbe putlardan arındırıldı. Hazreti Muhammed tam altmış bir yaşındaydı. Öğle namazı vaktinde Hazreti Bilâl, Kâbe'nin üzerine çıkarak, ezan okudu. Resûlullah efendimiz namaz kıldırıldı. Müslümanlar sabretmişlerdi ve bu zafer sabırlarının karşılığıydı.

GENEL AF

Mekkeliler şaşkın bakışlarla müslümanları izliyordu. Allah'ın resulü onlara "Şimdi size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "İyilik umuyoruz. Sen asil bir kardeş ve asil bir kişinin oğlusun." dedi müşrikler. Peygamberimiz de onlara "Ben size Yusuf peygamberin, kendisine kötülük yapan kardeşlerini affederken söylediğini söylüyorum. Bugün sizi kınamak yok. Allah sizi affetsin. O merhametlilerin en merhametlisidir." dedi ve genel af ilân etti.

Mekke'nin fethiyle İslâm büyük bir hızla yayıldı. Tüm Arabistan yarımadası müslümanların egemenliğine girdi. Mekke'nin fethinden sonra, müslümanlardan imkân olanlara hac ibadeti emredildi. Peygamberimizin (a.s.) 22 Şubat 632 günü Mekke'ye doğru yola çıktı... Hac ibadetinin olmazsa olmaz kurallarından biri de, Arafat denilen sınırları belirlenmiş bölgede bulunmaktır. 6 Mart 632'de, Peygamberimiz müslümanlara

buradan son kez seslendi. Onlara vasiyetini bildirdi. İslâm dininin ilkelerini son kez hatırlattı.

VEDA HUTBESİ

Veda hutbesini dinleyen insanlar hüzünlüydü, çünkü Peygamberleri bu konuşmayla, onların arasından ayrılacağının işaretini veriyordu. "Bilmiyorum, belki bu seneden sonra sizinle burada bir daha buluşamayacağım." diyordu.

"Kimin yanında bir emanet varsa, onu hemen sahibine versin."

"Size iki emanet bırakıyorum, onlara sarılıp uydukça yolunuzu hiç şaşmazsınız. O emanetler, Allah'ın kitabı Kur'ân-ı Kerim ve Peygamberin sünnetidir."

"Arabın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap üzerine üstünlüğü olmadığı gibi; kırmızı tenlinin siyah üzerine, siyahın da kırmızı tenli üzerinde bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadadır. Allah yanında en kıymetli olanınız O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır."

"Dikkat ediniz! Şu dört şeyi kesinlikle yapmayacaksınız:

- Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacaksınız.
- Allah'ın haram ve dokunulmaz kıldığı canı, haksız yere öldürmeyeceksiniz.
- Zina etmeyeceksiniz.
- Hırsızlık yapmayacaksınız." buyuruyordu.

CENNETTE BULUŞMAK

Sevgili Peygamberimiz, mayıs ayının son günlerinde hastalanmıştı. Mescide gidemiyordu. Namazları dostu Hz. Ebû Bekir'in kıldırmasını istemişti.

8 Haziran 632 Pazartesi günü, sağ elinin işaret parmağını kaldırdı. Dudaklarından dökülen sözler şunlardı: "Yüce rabbimle beraber olmaya... Allah'ım, cennette buluşmak üzere!"

Peygamberimiz tam altmış üç yaşındaydı. Onun vefatını duyan müminler ağlıyordu. Hazreti Ebû Bekir sevgili dostunun odasına girdi. Yüzündeki örtüyü kaldırıp, Peygamberimizin alnından öptü.

-Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Peygamberi! Senin hayatın da güzel, ölümün de, dedi...

